WASHINGTON D C

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ - БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 171. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 12-го ВЕРЕСНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 12, 1975 No. 171. VOL. LXXXII.

В'ЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ ЗРЕЗИҐНУВАВ З СОВЄТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід наспів текст звернення Вячеслава Чорновола до голови Президії Верховної Ради СССР, датованого 1 березня ц. р., в якому Чорновіл заявляє про резиґнацію з громадянства Совєтського Союзу та з'ясовує причини такого кроку. Текст цього звернення такий:

Голові Президії Верховної Ради СССР, гр. М. В. Подгорному

Заява

За останніх 10 років моє становище в совєтському суспільстві визначається не ступнем моєї освіти, здібностями чи прагненнями, але диктатом КҐБ. За спробу мати власну думку на різні питання совєтської дійсности і відкрито висловлювати її, мене позбавили усього: змоги працювати за спеціяльністю, друкуватись, недоторканости особистого життя, захисту від наклепництва і врешті позбавили мене волі на довгі роки.

Репресивні органи призначили мені (подібно як і групі осіб з-поміж української інтеліґенції) придуману ними ролю — „речевого" доказу правдивости сумнівної теорії про посилення ідейної боротьби та ідеологічних диверсій в час відпруження міжнародних відносин (що теорію можна розглядати як сучасний варіянт сталінської тези про посилення клясової боротьби в міру наближення до комунізму — що стало творчою плятформою для масових репресій 30-40-их років).

Створивши штучно мою „справу", КҐБ не тільки наскрізь фантастично інтерпретував дійсні факти, але навіть не зупинявся перед суцільною фабрикацією великої частки „обвинувачення". Прокурор і суд при „розгляді" моєї справи виявилися слухняним знаряддям в руках КҐБ, чим дали доказ умовности совєтських законів і неможливости покладатися на них. Мій арешт і суд відбулися у супроводі цькувань моїх рідних і близьких, навіть дітей, — що не припиняється й досі.

В існуючих умовах на Україні — коли я попав у чорні списки, я стаю жертвою репресій КҐБ на усе життя, якщо я відмовлюся стати моральним виродком, — а це виключене.

Тому немає жадних ґарантій, що після відбуття довгого строку ув'язнення, КҐБ не сфабрикує ще одної „справи" і не посадить мене втретє за колючий дріт.

Тому немає жадних ґарантій, що мене не оголосять божевільним (такі загрози вже існували) і замкнуть на усе життя в „палаті Но. 6", як це зробили з М. Плахотнюком, В. Рубаном і іншими українцями.

Вячеслав Чорновіл

Тому немає жадних ґарантій, що для розплати зі мною не посадять за ґрати когось з близьких мені людей, бо такі спроби вже були відносно моєї дружини і сестри.

Тому, вкінці, немає жадних ґарантій, що мене знищать фізично, або навмисне не окалічать, бо тільки такими намірами можна пояснити сцену дикого садизму, влаштовану львівськими каґебістами 11 лютого ц. р., коли мене не тільки погнали на довготривалий і важкий етап у такому стані здоров'я, що мусів би це виключати, але, що більше, піддавали фізичним катуванням: обезсиленого голодівкою і хворобою закували, а потім більше як три години тримали голого й босого на морозі.

Не бажаючи бути довічною жертвою КҐБ і животіти в умовах, в яких елементарні громадянські права, а також і моє життя є під постійною загрозою, прошу Президію Верховної Ради позбавити мене совєтського громадянства і після випущення на волю дати мені змогу виїхати з СССР. Беручи до уваги існуючі прецеденти, я не заперечу, коли мене достроково звільнять і викинуть з СССР.

Рівночасно, не бажаючи розірвати духового зв'язку з моєю батьківщиною, без якої не уявляю собі життя, я у випадку офіційної зміни громадянства, не перестану вважати себе громадянином України, до якої повернуся як тільки український патріотизм не буде вважатися злочином і буде вилучений з-під „опіки" КҐБ.

Незалежно від Вашої відповіді, з моментом написання цієї заяви, себто від 1-го березня 1975 року, я не вважаю себе більше громадянином СССР. До часу надання мені громадянства (особисто чи заочно) будь-якою демократичною державою світу, я вважаю себе людиною без офіційного громадянства з усіми наслідками, що випливають з такого рішення.

Копію цієї заяви пересилаю до відома Президії Верховної Ради Української ССР.

В. Чорновіл

1 березня 1975

Конґресмен Дадд знову виступив в обороні Мороза і Плюща

Вашінґтон, Д.К. — Конґресмен Христофор Дадд, демократ з Коннектикат, якому минулого травня пощастило зустрінутися з дружиною Леоніда Плюща в Києві під час офіційної поїздки по Совєтському Союзі, виступив з гострим протестом проти дальшого переслідування Валентина Мороза і Л. Плюща та в обороні двох жидівських дисидентів, один з яких перебуває в психіятричному заведенні, а другому власті забороняють виїхати до Ізраїлю.

В листах до Леоніда Брежнєва, Алексія Косиґіна, В. С. Обідіна, начальника совєтської еміґраційної служби, і амбасадора Анатолія Добриніна, датованих 28-го серпня, конґресмен Дадд висловив обурення з приводу „мовчанки вашого уряду і вашого амбасадора" в справі Мороза, Плюща, Гіллеля Хаста і Юрія Подрячика та поновно зажадав дозволу на виїзд з СССР тих чотирьох дисидентів „згідно з їхніми конституційно ґарантованими правами". Конґресмен Дадд назвав мовчанку совєтського уряду в справі Мороза „тотально неприйнятливою для мене як конґресмена ЗСА," додаючи, що постійне порушування урядом СССР основних людських прав та безнастанні репресії невинних людей „змушують мене квестіонувати вашу щирість в підписанні декларації в Гельсінках". В листі до Брежнєва конґресмен Дадд заявив, що „торговельні пакти, культобмін і продаж збіжжя не становлять справжнього детанту... без пошанування людських прав — детант це звичайна облуда."

Конґресмен Дадд рівнож пригадав в листах про запрошення Мороза Гарвардським університетом на викладача історії, висловлюючи обурення з приводу мовчанки совєтського уряду „помимо специфічного прохання про інформації відносно його стану здоров'я і леґального статусу".

В справі Ю. Подрячика, конґресмен Дадд зажадав від совєтських властей негайного дозволу на виїзд до Ізраїлю з уваги на критичний стан здоров'я його матері, Діни Ройткоп - Подрячик, яка 26-го серпня мала тяжкий мозковий удар. Кілька днів пізніше вона померла.

КОВМ виясняє плутанину з прізвищем Мороза

Вашінґтон, Д. К. — Андрій Міхняк, голова Комітету Оборони Валентина Мороза, в листі до редакції щоденника „Вашінґтон Стар", який ця газета помістила в числі з 8-го вересня, звернув увагу на факт, що „Валентин Мороз зовсім не посвоячений з Володимиром Морозом", гандлярем спекулянтом з Москви, про якого арешт інформувала ця газета 9-го серпня 1975 р. Про висоту гандлярського заробітку Володимира Мороза у „Вашінґтон Стар" був появився лист до редакції 27-го серпня, підписаний одним українцем - мешканцем Вашінґтону. Появу цього листа коментував у „Свободі" з 4-го вересня Ярослав Біґун у статті під заголовком „Ведмежа прислуга".

Як головну причину свого листа до редакції „Вашінґтон Стар", А. Міхняк подав „можливість конфузії серед ваших читачів з уваги на ідентичність прізвищ". В дальшому, А. Міхняк подав точні інформації про Валентина Мороза, його ув'язнення совєтськими властями, його голодівку минулого року та широку оборонну акцію в ЗСА, Канаді та інших країнах світу, ведену різними міжнародними організаціями, включно з внесенням понад 60 спеціяльних резолюцій в його обороні законодавцями ЗСА в Сенаті і в Палаті Репрезентантів.

„З уваги на часті згадки в пресі про Валентина Мороза, — закінчує листа А. Міхняк, — сподіваємося, що подібність прізвищ в цьому випадку не приведе до того, що читачі візьмуть одну особу за другу".

Книжкові видання УССР на Міжнародній виставці в Москві „викликують зацікавлення"

Київ.— „Радянська Україна" з 4-го вересня інформує, що книжкові видання Української ССР на Міжнародній виставці в Москві користуються великим успіхом. Помітне зацікавлення викликала „найменша книжка у світі" «Кобзар» Тараса Шевченка, виконана народним умільцем М. Сядристим. Це унікальне видання численні москвичі і закордонні гості не тільки оглядають, але також набувають його на власність. 26 видавництв УССР показують свою продукцію на цій виставці, — інформує газета. „Особливою увагою, — пише „Радянська Україна", — користується українська клясика — твори Т. Шевченка, Лесі Українки та інших чудових прозаїків і поетів. Поруч демонструються книги відомих сучасних письменників — М. Рильського, О. Гончара, М. Стельмаха, П. Тичинини, В. Козаченка та інших. Відвідувачі дізнаються, що твори авторів Української ССР видані в перекладі на 49 мов народів Радянського Союзу і 43 — народів зарубіжних країн". На виставці є також інші відділи. Цікавий є відділ присвячений мистецтву, видання з репродукціями полотен видатних українських мистців - малярів, альбоми „Художники братніх республік", документи і матеріяли, присвячені 400-річчю книгодрукування на Україні.

Експозиція відкривається, очевидно розділом „Наш прапор — марксизм-ленінізм", до якої увійшли твори К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна, збірники статтей і промов генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Ілліча Брежнєва. Газета відмічує, що багата тематично, різноманітна експозиція Української ССР викликає незмінний інтерес у відвідувачів, які залишають у книзі відгуків численні слова вдячности талановитим письменникам, художникам і поліграфістам України.

Комбайни є, але кукурудзу збирають колгоспники руками

Київ. — Місцева газета „Сільські Вісті" з 26-го серпня помістила статтю п.з. „Кукурудза достигла, а де ж комбайни?", підписану „народними дозорцями", які напередодні збору кукурудзи побували в багатьох колгоспах. Ці „народні дозорці" ствердили, що у багатьох колгоспах і радгоспах республіки стоять невідремонтовані комбайни і так звані кукурудзозбиральні машини. „Деякі керівники колгоспів, пишуть інспектори народного контролю, звітуючи про ремонт техніки, стали на шлях окозамилювання. Вони повідомили, що вся техніка до других жнив готова, хоч насправді до половини серпня вони не приступали до лагодження кукурудзозбиральних комбайнів". Щоб зарадити лихові, колгоспники „вирішили збирати кукурудзу переважно в ручну". Інспектори при тому ствердили, що досі з 53-х наявних кукурудзозбиральних комбайнів у Овідіопольському районі тільки 15 ремонтуються, а решта стоять „нерухомо". Також не подбали про підготову техніки і в районах Білгород-Дністровському, де із 150 комбайнів 50 стоять невідремонтовані; Ізмаїльському — кожний четвертий комбайн не працює; Березівському 30 машин не можуть вийти в поле. Занедбано справи і в багатьох інших районах.

В ПОРТУҐАЛІЇ УРЯДОВА КРИЗА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Лісбона, Портуґалія. — Президент Портуґалії Франціско да Коста Ґомез відбув в середу, 10-го вересня, довшу розмову з лідером найсильнішої в країні Соціялістичної партії Маріо Сорезом, намагаючись спонукати соціялістів прискорити переговори в справі зформування нового кабінету під керівництвом новопризначеного прем'єра адмірала Жозе Пінґеіро де Азеведо. Пізніше Сорез, в товаристві президента, взяв участь у загальній нараді політичних партій, включно з комуністами, на якій однак дійшло до зудару між народними демократами і комуністами і у висліді наради не мали успіху. Комуністи закинули народним демократам підривність супроти провідних членів Комуністичної партії, бажаючи тим самим довести до такої ситуації, в якій Комуністичній партії було б неможливо брати участь у творенні нового уряду. Речник народно-демакратичної партії зі свого боку переконував приявних представників, що комуністи діють на шкоду Портуґалії і їхня згода взяти участь у формуванні кабінету є підступною грою. Він покликався на зорґанізовані Комуністичною партією нові демонстрації в околиці Опорто, де товпа викрикувала такі гасла, як: „Геть фашисти з бараків", вимагаючи резиґнації усіх 23-х членів Високої Ради Революції.

Рівночасно інформують, що головне командування армії намагається усунути комуністичні впливи серед військовиків, зокрема серед старшинського складу. Сили, які перемогли колишнього прем'єра Васко Ґонсальвеса і примусили його зрезиґнувати з усіх становищ, вірять, що якраз тепер, в часі формування нового уряду, вони можуть ставити гостріші вимоги. Військовий комітет, що його очолює капітан Васко Лоренсо, лідер офіцерів, які започаткували акцію проти Ґонсальвеса одержав уповноваження від Ради Революції виготовити пляни реконструкції в армії

Палата Репрезентантів проти допомоги державам, які нарушують людські права

Вашінґтон. — У середу, 10 вересня, Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт, який пропонує на закордонну допомогу призначити 2.87 більйона долярів, але зазначує, що такої допомоги не можуть одержувати держави, які „послідовно нарушують людські права". Законопроєкт, який стосується виключно економічної, а не військової допомоги, зазначує, що жадна допомога не може бути надана „урядам країн, які послідовно виявляють грубе нарушення міжнародно визнаних людських прав, а саме, якщо ці уряди застосовують тортур, або жорстоке, негуманне чи принизливе трактування або кари, чи без обвинувачення ув'язнюють людей на довші періоди часу, або якщо нарушують права людини на життя, волю і безпеку особи". Законопроєкт був переданий на розгляд Сенату. Президент Форд плянує незабаром передати Конґресові пропозиції щодо військової закордонної допомоги.

ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ПОГОЛОСКИ ПРО АТЕНТАТ НА САДАТА

Каїро, Єгипет. — Аґенція Юнайтед Прес Інтернешенел інформує, що радіо Баґдад передало новину, будьто би в кінці минулого тижня була спробу атентату на єгипетського през. Анвара Садата. Речник Садата заявив, що передана новина „не має жадних підстав".

Сенат не уневажнив президентського „вето" енерґетичного законопроєкту

Вашінґтон. — У середу, 10 вересня, Сенат не зумів уневажнити „вето", накладеного день раніше президентом Фордом на законопроєкт, який пропонував продовжити урядову контролю над цінами американських нафтових продуктів принаймні на 6 місяців. Як відомо, 1-го вересня, перестав діяти закон, який надавав Урядові право контролювати ті ціни. В Сенаті 61 законодавців голосували за уневажненням президентського „вето", а 39 проти, тобто бракувало 6 голосів, бо для уневажнення „вето" треба дві третини голосів. Палата Репрезентантів навіть не старатиметься уневажнити це „вето", бо для уневажнення треба згоди обох Палат Конґресу. Після голосування в Сенаті, президент Форд висловив задоволення з висліду, заявляючи, що це „вийде на користь всіх американців", бо знесення урядової контролі над цінами, на думку Президента, [illegible] американські фірми [illegible] свою продукцію, що мало б зробити ЗСА [illegible] незалежними від інших країн щодо постачання пального. Хоча демократичні законодавці вважають що знесення урядової контролі спричинить високі підвишки в цінах нафтових продуктів, як також продуктів фірм, які користуються нафтою для продукції своїх виробів, то, як твердять коментатори, Конґрес тепер мусітиме погодитися на компроміс, запропонований Президентом, який кілька тижнів тому повідомив, що готовий погодитися на продовження контролі над цінами тільки на 30-45 днів, але протягом того часу Конґрес мусів би виготовити компромісовий плян, який ступнево ліквідував би урядову контролю над цінами нафти.

Конґрес уневажнив президентське „вето" щодо допомоги шкільництву

Вашінґтон. — У середу, 10 вересня, Сенат 88-ма голосами проти 12-ох проголосував уневажнити „вето" президента Форда, яке він наклав на законопроєкт, який пропонує призначити 7.9 більйона долярів на допомогу шкільництву. День раніше Палата Репрезентантів уневажнила це „вето" 379-ма голосами проти 41-го. Таким чином законопроєкт автоматично став законом, який має на меті допомогти початковим, середнім і вищим школам, встановити двомовні програми в деяких шкільних округах, як також призначає значну суму на позички для студентів коледжів і університетів. Президент Форд противився цьому законопроєктові, бо твердив, що сума, запропонована Конґресом, є „надто інфляційна" та пропонував призначити на ту ціль тільки 6.4 більйона долярів.

ХОРВАТИ ДЕМОНСТРУЮТЬ

Об'єднані Нації, Н.Й. — У середу, 10 вересня, три хорвати перервали спеціяльну сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй для справ економічного співробітництва, коли почали вигукувати „Самостійна Хорватія", „Свобода хорватам" і розкидали з балькону летючки, в яких таврували комуністичний уряд Югославії і вимагали незалежности для Хорватії. Після кільканадцятьох хвилин поліцаям Об'єднаних Націй вдалося зловити трьох хорватів і випровадити їх із залі Генеральної Асамблеї.

АЛЬБЕРТА ВШАНОВУЄ 100-РІЧЧЯ ПОЛІЦІЇ ПАМ'ЯТНИКОМ З ПИСАНКОЮ-ВЕЛЕТНЕМ

Едмонтон, Альберта, Канада. — Минулого року провінція Альберта відзначала сторіччя канадської поліції (АрСіЕмПі) і з тієї нагоди в багатьох місцевостях провінції будовано пам'ятники, присвячувано цій річниці будівлі і подібне. У замешкалому багатьома українцями містечку Веґревіл міська та окружна Торговельна Палата вирішила відзначити цю річницю оригінальним проєктом: пам'ятником з велетенською українською писанкою — інформує місцевий тижневик „Українські Вісті" з 28-го серпня ц. р. У повідомленні дальше сказано:

Цей проєкт, предкладений в 1973 р., зустрівся з одобренням усіх зацікавлених, із керівництвом поліції включно. На проєкт одержано допомогу („ґрент") від Комітету для відзначення 100-річчя АрСіЕмПі в сумі 25.000 долярів. Проєктували історичну писанку проф. Р. Реш із університету з Юта, ЗСА, та молодий український мистець П. Цимбалюк. Деякими порадами служив їм едмонтонський архітект інж. Ю. Чорненко. Проф. Р. Реш та гурт його співробітників потребували приблизно рік часу на обчислення за допомогою компютера, щоб устійнити, якої величини мають бути поодинокі пластинки, що мають покривати писанку, та в якій формі вони мають бути укладені, щоб вони добре держалися. Проф. Реш та його співробітники виконали це завдання зовсім безплатно, завважуючи, що їхні обчислення можуть їм придатися до реалізування інших проєктів. Наслідком проволоки в обчисленнях затягнулася й справа будови писанки й тому, за згодою Комітету для відзначення 100-річчя АрСіЕмПі, побудову пам'ятника-писанки відкладено на 1975 рік.

Виконання плиток для покриття поверхні писанки доручено фірмі „Пермалой Ентерпрайзес", яка виконала всі частини поверхні зі спеціяльної алюмінієвої бляхи, вживаючи трьох кольорів: бронзового, золотого і білого, які, згідно з ґарантією, не збліднуть принаймні протягом 25 років, а задержать свою оригінальну краску може навіть і довше. Різні інші фірми виготовили підставу, сталеву конструкцію писанки, змонтували все і т.д. При укладанні плиток та при відкритті писанки був приявний проф. Реш. Врешті в понеділок, 28 липня ц. р., відбулося святочне відкриття писанки, що на ньому були приявні губернатор Альберти д-р Рольф Стейнгауер, представники муніципалітету, Комітету 100-річчя АрСіЕмПі та АрСіЕмПі, місцевий мейор В. Мошанський, президент Торговельної палати у Веґревил Г. Міллер, провінційний посол І. Батюк та інші достойники.

Писанка довга на 25.7 стіп, широка на 18.3 стіп, а найвища точка її є 31 стіп (від основи). Для її побудови зужито: 524 кусків бляхи в формі зірки, 2,208 кусків бляхи в формі трикутника, 3,512 інших частин, 6,978 цвяхів і шрубок та 177 внутрішніх підпорок.

Вага основи із цементу і заліза виносить 27,000 фунтів, внутрішна конструкція важить 3,000 фунтів, а алюмінієва бляха важить 2,000 фунтів.

Пам'ятник із стилізованою писанкою-велетнем в Альберті. Побіч стоїть проф. Рональд Реш з Університету Юта, ЗСА, який проєктував писанку-пам'ятник.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі направляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наша головна підстава

Новий осінній сезон активностей в наших громадах щойно почався, але він уже помітний і справді надійний. Нові справи, як відзначування 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя нашого поселення в цій країні, підготова до чергового Конгресу Американських Українців, що має відбутися в жовтні наступного року та ряд інших, як і продовжування таких преважливих наших акцій, як оборона Валентина Мороза, Леоніда Плюща та інших ув'язнених у Совєтському Союзі українських діячів, чи традиційні вже у нас акції і кампанії збірки фондів поступово розгортаються та вимагають багато уваги, енергії і часу.

Ці справи є і повинні бути темою наших турбот і наших розмов. Нам треба шукати нових і поліпшувати дотеперішні методи нашої праці, треба збільшувати нашу жертвенність, треба більше зусиль і більше праці, бо без того не можна очікувати успіху.

При цьому важливе, щоб в тій активності і тій нашій увазі новим та актуальним справам, ми не тільки пам'ятали, не тільки не занедбували деяких наших „вічних" справ, але й їм віддавали більше уваги і більше труду, бо вони часто є нашою „основою основ" і на них базується та від них залежить все інше, на що ми можемо спромогтись в нашій діяльності.

Конкретно маємо на думці проголошену вже осінню організаційну кампанію Українського Народного Союзу. Не треба сягати в історію нашого вже столітнього поселення, бо й на базі сьогоднішнього стану можна прийти до того висновку, що його свого часу дотепно оформив наш незрівняний ЕКО в „Лисі", пишучи парафразою, що „все, що в нас сталося, сталося через Український Народний Союз і без нього нічого не може статися". Поза нашими Церквами, в цій нашій установі закумульовано вже найбільші людські і фінансові ресурси, а її організаційна мережа, разом з цими ресурсами, становить власне ту головну підставу нашого суспільно - громадського життя і нашого розвитку.

Вже давньогрецький математик і механік Архімед, винахідник підойми майже три століття перед нашою ерою прийшов до переконання, що коли б він мав де стати, то зрушив би Землю. У нашому суспільно - громадському „космосі" такою підставою, з якої можна „зрушити землю", був і залишається власне Український Народний Союз.

Пригадуємо це, бо тепер, під час поступово збільшуваної дуже корисної і дуже потрібної та різноманітної активности в нашій громаді, вже почалася і продовжуватиметься осіння організаційна кампанія УНСоюзу, цієї головної підстави багатобічних інших активностей. В нашому найкращому інтересі треба нам про це не тільки пам'ятати, але й відповідно поступати всіми нашими силами та, використовуючи всі можливості і нагоди, постійно скріплювати цю нашу головну підставу.

Оправдана пересторога

Минулого вівтірка Білий Дім повідомив, що дійшло до тимчасового компромісу між Урядом і робітничими спілками, які в серпні рішили, що не будуть навантажувати на кораблі зерна, закупленого Совєтським Союзом, аж поки Вашінгтон не запевнить, що через цей продаж не зростуть ціни на харчові продукти в Америці і поки не буде гарантії, що велика частина проданого зерна буде перевезена американськими кораблями. Згідно з вівтірковим компромісом, шість профспілок американської торговельної фльоти погодилися принаймні протягом одного місяця навантажувати зерно для СССР, а президент Форд зі свого боку пообіцяв старатися дійти до порозуміння з Москвою щодо довгореченцевих договорів в справі закупівлі й перевозу зерна, продовжив принаймні до половини жовтня мораторіюм на новий продаж зерна Совєтському Союзові та повідомив, що створить спеціяльний Комітет Харчів, який в майбутньому наглядатиме над справами, зв'язаними з продажем американських сільськогосподарських продуктів за кордоном.

Відрадним фактом треба вважати заяву речника робітничих профспілок, що портові вантажники погодилися „тільки на тимчасовий компроміс" і що за місяць страйк може бути відновлений, якщо Білий Дім не зможе додержати своїх обіцянок. Така пересторога з боку профспілок оправдана, бо не відомо, чи Москва погодиться на довгореченцеві угоди щодо закупівлі зерна, які до якоїсь міри запобігли б раптовим підвишкам в цінах харчових продуктів в Америці. Досі Москва закуповувала американське зерно без жадних домовлень на довшу мету, наприклад, в 1972-му році закупила 13.7 мільйона метричних тонн зерна і корму, в 1974-му тільки 1.8 міль на тонн, а цього року вже закупила 10.1 мільйона тонн і правдоподібно плянує купити навіть більше. Така змінлива торговельна політика Совєтського Союзу спричинювала і далі спричиняє раптові підвишки в цінах харчових продуктів в Америці, що дуже негативно відбивається на цілій американській економіці, що тільки йде на руку Москви, яка всілякими способами старається послабити ЗСА — як економічно, так і мілітарно. Тому власне мало правдоподібною є можливість, що совєтські верховоди погодяться підписати договір, яким зобов'язалися б кожного року купувати мінімальну кількість зерна в Америці.

Крім того Москва, підписуючи такий довгореченцевий договір, в дійсності була б змушена признатися перед світом, що неефективна совєтська система колективного сільського господарства не спроможна виживити власного населення, і тим самим визнати перевагу американської сільськогосподарської системи, базованої на принципі приватної власности.

Пересторога американських портових вантажників, що вони за місяць знову можуть відмовитися навантажувати зерно для СССР, була добре обмиркована. Можна підождати місяць, але якщо Москва не погодиться на вимоги Вашінгтону, то треба знову припинити доставу зерна до Совєтського Союзу. Американські профспілки та їхні члени, як і подавляюча більшість американських робітників, правильно оцінюють рабовласницьку систему Совєтського Союзу і не думають торговельними привілеями скріплювати тієї комуністичної імперії.

Роман С. Голіят

НЕБЕЗПЕЧНІ НАЦІОНАЛІСТИ

Багато всіляких клопотів мають сьогодні кремлівські верховоди. Спати не дають їм китайські „маоїсти", їхні надії на Близькому Сході поплутав їм Кіссінджер посередництвом для замирення між арабами й Ізраїлем, португальці позбулися їхнього ставленика, — щоб згадати тільки дещо. Не ліпше виглядають для них і „домашні" справи. Жнива не дописали й треба купувати зерно від капіталістів, не виконує „норм" індустрія, голову підносять дисиденти — скрізь біда. Зрозуміло, що в такій ситуації тим більшою „колькою в боці" є для тих кремлівських затажків та їх гавляйтерів у Києві й столицях інших „республік" всілякі „буржуазні націоналісти", зокрема українські, я к и х совєтська пропаганда не може назвати без окреслення: „скажені собаки". Крім постійної і принагідної лайки і напастей в пресі і журналах, тим „буржуазним націоналістам" присвячено в останньому часі і цілий ряд „наукових" публікацій. Одну з них: „Буржуазний націоналізм та його „теорія" нації", 384-сторінкову книжку Юрія І. Римаренка, видану в 1974-му році Інститутом філософії Академії наук Української ССР в Києві, для характеристики зреферуємо.

У цій розвідці про „буржуазних українських націоналістів" Римаренко „знайомить" читачів з українськими історикам, політичними діячами, партійними провідниками, публіцистами, поетами й письменниками, літературознавцями, науковцями й критиками, які діяли в більшості у Західній Україні до приходу большевиків у 1939 році, як також з тими, які проявляють свою діяльність у вільному світі.

Найбільше нападів у цій книжці на Дмитра Донцова. Римаренко використав у своїй праці твори Д. Донцова, часто цитує уривки з писань Донцова, даючи при тому своє комуністичне забарвлення й критичні завваги. Він твердить, що: „Дмитро Донцов, наприклад, у 1917 р. написав книжку „Культура примітивізму", в якій з позицій патологічної ненависти до російської культури намагався „філософськи" осмислити „інстинкт затвердження" національно - українського, як антиподу „національно - російського".

Римаренко твердить, що: „Буржуазні націоналісти різних мастей, виконуючи соціяльне замовлення капіталістичного Заходу, намагаються будь - що - будь пожвавити націоналістичні погляди. Вони апелюють як до ідейно незрілих людей, так і до націоналістичних відщепенців, колишніх учасників бандерівського підпілля на Україні, в Латвії, Литві та Естонії".

„Утворившись в умовах буржуазного суспільства, ОУН, а за нею її сучасні бандерівське, мельниківське та „двійкарське" розгалуження, за своїм походженням, „ідейними" доктринальними установками, соціяльно - економічною плятформою та політикою вірного прислугування світовій буржуазії належать саме до різновиду буржуазного націоналізму".

„До буржуазних ми можемо віднести абсолютну більшість сучасних антирадянських організацій українських націоналістів за кордоном, зокрема ОУН (бандерівців), ОУН (мельниківців), ОУН (закордоном) УНДО, УНДС, СЗСУ-СП та ін. „Виняток" становлять лише так звана Українська соціялістична партія — УСП („ідеологи" І. Мазепа, П. Феденко) та „Українська революційно - демократична партія" — УРДП („ідеологи" І. Багряний, В. Гришко та ін.), які стоять на позиціях дрібнобуржуазного націоналізму".

Даючи огляд політичного українського життя еміграції, Римаренко переходить до своїх лайливих закидів нашим історикам й вченим. Він твердить: що „буржуазний - націоналістичний історик М. Грушевський намагався, зокрема, показати, що український народ давніший за своїм походженням, ніж російський народ; що його праісторія аж ніяк не пов'язана з історією російського народу, історичні джерела їх походження, мовляв, цілком різні; що український народ уже в період Київської держави мав високорозвинуті ф о р м и державного і громадського життя, свою літературу і мистецтво, тим часом, як російський (московський) народ перебував на дуже низькому рівні суспільного і культурного розвитку. Ми знаємо, — писав М. Грушевський, — що Київська держава, право, культура були утвором однієї народности, українсько - руської..."

„Бандерівець Г. Ващенко, наприклад, твердить, що своїми антропологічними рисами українці належать до европейців, а до того ж мають серед себе „багато особистостей", що будовою тіла і рисами обличчя належать до найкращого типу европейця".

„А керівник катедри українознавства Гарвардського університету О. Пріцак поставив під сумнів навіть схему М. Грушевського, бо ж вона, на його погляд, розглядає історію України відірвано, тобто не через призму історії Західньої Европи. На думку Пріцака, такий підхід, тобто більш виразний відрив історії України від історії Росії, дасть можливість довести „месіянську" ролю України в західньоевропейському процесі".

„Д. Чижевський, І. Кошелівець, Л. Білецький та деякі інші націоналістичні автори, вдаючись до концепції „всеукраїнської національної культури", намагаються довести її месіянську ролю тим, що вона, на відміну від російської культури, є витвором знову ж таки „таємничої української душі" — „вищої" біопсихічної природи українського індивіду". „Д. Чижевський, перебуваючи на посаді Гарвардського університету, видав у 1956 р. „Історію української літератури", в якій доводить „зверхність" української л і т ератури, бо ж вона, мовляв, виникла раніше від російської, тобто в XI-XIII ст. Тут він знову таки твердить, що Київська Русь була суто „українською державою", а „Київська доба була приєднанням України до традицій европейського культурного світу", що „український світ", на відміну від російського, засвоїв, таким чином, „цінності чужої та вищої культури". А Л. Білецький робить висновок, що „українська література" XI-XIУ ст. пов'язана з р о с і йською „хіба тим, що московська письменність вчилася і вправлялася на у к р аїнських творах і раз-у-раз їх наслідувала".

„Співвідношення між розумом, почуванням і волею, більш гармонійне в Европі і радше захитане в нас", — пише Володимир Янів. — Це і є, на його думку, причиною пасивности, послабленої вольовитости, „недержавности" України. „Ми, належачи в основному до Европи, надто віддалились від неї, щоб викресати в собі досить волі, необхідної для здобування власної держави".

„Ватажок так з в а ного Українського Конгресового Комітету (УККА) Л. Добрянський говорить, що взагалі український народ в СССР живе „в кайданах геноцидної неволі", а комунізм є, мовляв, нічим іншим, як „імперіяльним російським і м періялізмом", продовженням панслявізму з його „післанництвом московського народу", „духом III Риму" тощо". При тій фразі Римаренко цитує працю Добрянського „USA and the Soviet Myth".

„Один із сучасних націоналістичних ватажків Ярослав Стецько проголосив необхідність розуміння „нашого громадського покоління та призначення", які зумовлюються не тільки боротьбою політичною, а й боротьбою двох культур, двох світоглядів".

Невдоволений Римаренко і з праці проф. Юрія Шереха (Шевельова). Він каже, що „Ю. Шерех, як свідчать його друковані праці, стоїть на антирадянських позиціях, як і Донцов".

Не забув Римаренко й про „Свободу". На стор. 263-ій читаємо: „Віра в людину, як єдиний панівний об'єкт світу, твердить нюйоркська „Свобода", у своїй основі наївна, бо вона у великій мірі обмежена тіль-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПІСЛЯ ЮВІЛЕЮ УСС

Минулого року Братство Українських С і ч о в и х Стрільців, проголосило Ювілейний рік для відзначення 60-річчя започаткування збройної боротьби за визволення України, яка триває і триватиме безперервно аж до осягнення остаточної цілі.

Центральне святкування 60-річчя відбулося у Філядельфії, в жовтні м. р. Тоді ще раз злетілися старі орли — Українські Січові Стрільці, щоб із давнини 60-ти років поглянути на наші гори Карпати: на Страбичів, Горонду, Веречки, Ужок, Маківку, а далі Болехів, Викторів, Галич, Завалів; на ті поля і степ Поділля — Семиківці, Богатківці, Єшків, Соколів, Панталиха, Соснів, Бенева, пізніше Лисоня; не поминули у своїм зорі лету й Єлисаветграду, Олександрівки, Києва, Львова; про всі ті й інші дорогі місця нашого кривавого шляху визвольної боротьби — стрілецьке братство згадало.

Злетілися, поглянули по собі... Перед очима душі промайнула стрілецька молодість, безжурність, безстрашність. А при безстрашності промайнули постаті Тадея Коваликa, Осипа Яримовича, Олени Степанівної, Романа Сушка, Гриця Голинського, Гриця Коссака, Гриця Труха, Панька Чортоломного, вождя УГА генерал - майора Осипа Микитку та й інших - інших наших героїв. Згадали все й усіх та й усміхнулися один до одного: усе йде, все минає... От, у власній державі зовсім - зовсім інакше проходило б це наше відзначення 60-річчя! та...

І так не можна докоряти долі, бо ж не ми самі влаштували собі це 60-річчя, а влаштувала нам його наша добра громада — тут в ЗСА, в Латинській Америці, в Европі й по всім нашім розсіянні. Назустріч нам пішла наша преса на чолі із щоденниками „Свобода" і „Америка", всі наші установи і організації, зокрема ветеранські, вся молодь, а з нею Пласт, СУМ і ОДУМ. В першу чергу шляхетне, завжди повне посвяти жіноцтво: йдучи слідами своїх славних попередниць із Союзу Визволення України — як Константина Малицька, —наше Жіноцтво далі веде перед в пошані цих останків, козарлюг — Українських Січових Стрільців.

Ми, з вдячністю, схиляємо перед ними наші голови. Та й усім, що причинилися до згадки цього — либонь останнього відзначення, ми складаємо нашу подяку, наше сердечне Спасибі!

Головна Рада
Українських Січових
Стрільців
Іван Порıтко
голова
Михайло Островерха
секретар

Леся Лисак

ТРИ БУКЕТИ ЗІЛЛЯ

... „І вставали дівчата вдосвіта, до схід сонця, кликали сусідських дівчат, і йшли гуртом далеко, бо з Малого Розвадова аж за Краснопущанський манастир, на левади, що були під лісом, — розказує мати. — Чи ти ще пригадуєш собі їх?", — питає.

— Пригадую, мамо. — Картини з дуже раннього дитинства найсильніше записуються в пам'яті. Те, що тоді було, я бачу очима моєї душі куди виразніше, як те, що діялося пару років тому.

— Отже, на тих левадах росло прерізне препахуче зілля, а на краю, під лісом, ті фіялкові дзвіночки, які так любиш, — продовжує мама. — І зі сходом сонця, бо так звичай велів, рвали дівчата жмути зілля, посрібленого краплями роси, несли додому, робили з нього букети, які перев'язували крайкою. А як задзвонили дзвони на Службу Божу, несли їх урочисто до церкви святити. Це ж бо, знаєш, був великий празник Успення Пречистої Богородиці. Скільки хат у селі — стільки букетів зілля в церкві. Чи ти уявляєш собі, як тоді виглядала дерев'яна сільська церковця, яка вона була сповнена пахощами? І той неповторний настрій, що тоді там панував. Тоді наглядно відчувалося, що творцем краси природи є Господь, який вибрав Пречисту за матір свого Сина. Чи ти знаєш, які прекрасні молитви відчитує священик, освячуючи зілля? Це наче найглибша, найчистіша поезія, якої не напише тобі ніякий модерний поет. Не напише, бо не має тієї глибини віри, того подиву для Творця Вселенної, ані зрозуміння, що він — тільки слабка людина, порошинка супроти відвічного Господа...

Мати снує нитку спогадів свого далекого, здається, вже нереального дитинства, а я все це бачу в уяві. І ті манастирські левади, які мені, кількарічній дівчинці, видавалися схожими на біблійний рай. Бо тільки там могла панувати така непорочна краса природи, такий божественний спокій. І цю дерев'яну церковцю, до якої йшли люди з надією на Божу милість і опіку Пречистої. І ті букети, що їх несли у празник Успення. Бачу всю незрівняну красу нашого обряду. І знаю, що це вони, ця віра, ця церковця і ці обряди — зберегли те, що зву батьківщиною...

„А як принесли з церкви ті посвячені букети зілля Божої Матері, тоді приміщували їх на сволоці у коморі,—продовжує мати.—Воно поволі засихало, навіть не дуже затрачуючи запах і оригінальні кольори квітів. Зілля, посвячене в празник Успення, мало, як покров Пречистої, захороняти людей і ціле хазяйство від уского лиха. Так, як було сказано у прекрасних молитвах, про які згадувала. А коли комусь був записаний у небесних книгах кінець його земської мандрівки, тоді виряжали його в останню дорогу заквітчаного жмутами зілля Божої Матері".

Мати розказує, а я знову бачу: мені було тринадцять років, коли бабуня відійшла, як у нас казали, „на Божу правду". Коли ми приїхали, вона вже лежала спокійно, нерухомо, вся в чорному, як звичай велів. По обох боках голови, зав'язаної чорною хустиною, лежали букети зісохлого зілля, яке посвятили минулого року у свято Успення... І тоді безмежно переляканій трагічною загадкою смерти дівчинці - підлітку видалося, що може це не кінець усьому, що може це сон, у якому бабуня перейшла у кращий світ... Адже так було сказано у прекрасних молитвах у празник Успення, — у молитвах, у які я кожного року в це свято жадібно вслухуюся.

— Мамо, — питаю, — а там, де не було дівчат у хаті, хто приготовляв букети?

— „Молодиці, чи навіть старші господині. Робили його з домашнього зілля (у селі рідко вживалося слово „квіти"), з зілля, яке росло перед кожною, навіть найбіднішою хатою, у розсаднику, у городі поміж яриною. Обов'язково васильки — ти знаєш, які пахучі? М'ята, чорнобривці сільські, простенькі айстри, які звали „вареничками", ну, й „грицуньо".

... А я знову бачу бабунин розсадник, а при плоті високі кущі зілля з масою жовтих квіток. Так мені врився в пам'ять той „грицуньо", що двадцять і пару років на еміграції шукала його по всіх - усюдах! Знайшла, нарешті знайшла! Ріс перед хатою якогось канадського фермера. Зовсім такий самий як там у Розгадові... Не завагалася попросити незнайомого, щоб продав мені кілька стеблинок цього зілля, хоча моє прохання могло видаватися йому дивацтвом. Добродушний фармер не тільки не хотів слухати про заплату, але щедро вділив мені дорогоцінного зілля. Я плекала його, як мати немічну дитину, і страшенно зраділа, коли він підріс і зацвів! Мені здавалося, що я віднискала частку безповоротної бабуниної спадщини. Водночас мені дуже хотілося знати, яка справжня ботанічна назва цієї рослини. І знову мені пощастило, бо довголітній знайомий, ботанік і музиколог професор О. Залеський, зрадив мені „тайну", що це по-латині „calendula", а в літературній мові — нагідка.

Про традиції багато говориться й пишеться, а в житті, на жаль, забувається. Та дехто їх пам'ятає. І тому, мамо, на Празник Успення, я мушу, як колись бабуня, занести букет зілля до церкви. Не з рідної пахучої левади, як колись розгадівські дівчата, бо її я вже мабуть ніколи не побачу. Мій букет з квіток, вирощених коло еміґрантської хати. Не перев'язаний крайкою, як в родинному селі, бо крайки в мене немає. Її мусить заступити звичайна синя стрічка. І не понесу його вранці, коли задзвонять дзвони до церкви, бо й дзвонів тут немає, а я мушу йти до роботи.Зате увечорі, коли добрий священик відправляє Службу Божу для пра-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Іванна Савицька

ОЧИМА ПАЛОМНИЦІ

(Репортаж)

(3)

Ми йдемо довгою колоною, горять свічки, бабуся тримає свою свічку, і скорбне „Аве Марія" зривається з тисяч грудей.

Внизу клекочуть гірські води і холод піренейського вечора спадає росинками на обличчя, на одяг, на руки. Я в добрій інтенції обгортаю бабусині ноги, та там під накривалом — немає буквально нічого, бабуся не має ніг...

Возики гуртуються біля гроти. Надія на поміч Божу і відблиски тисяч свічок розз'яснюють зболілі обличчя людей, що з'їхались сюди сливе чи не з цілого світу просити чуда.

Наступного вечора беремо участь у процесії. Між тисячами прочан наша паломнича група із світляним написом Україна яскраво впадає в вічі.

З мегафонів линe набожна пісня (чергуючись на шести мовах). Зненацька, крізь голосник лунає українськ и й текст тієї пісні і голос отця Бутринського могутнім баритоном несеться гомоном по Люрді. Це вперше в історії Люрду український соліст співав процесійну пісню.

Ми біля гроти. Тулимося з набожністю до каменя, де колись (1858 року) об'явилася на скелі бідній дівчинці Бернадетті Мати Божого Сина.

Незабутній Люрд. Найкращий, найсильніший спогад з цілого нашого паломництва. Без поспіху, без навантаження враженнями, навіть без емоційних хвилювань. Молитва і молитва, часто — на самоті. Якесь особливе благодійне почуття близькости святого місця, справедливости, рівности з усіма, цілковите відірвання думок від земних, повсякденних справ. Душевний спокій і благодать душевна. Таким був мій Люрд у час нашого паломництва року Божого тисяча дев'ятсот сімдесят п'ятого.

Сильний стук об двері схопив мене зо сну. В порозі стає прибиральниця і каже: „Перша година по полудні, а ви ще не звільнили кімнати. Крайня пора це зробити".

Я вибачаюсь, збираю розложені речі і скоро виходжу з кімнати. Мій літак на Ньюарк відлітає за три години, тож часу в мене багато. Розплатившись швидко за кімнату, виходжу над мотелевий басейн подихати свіжим повітрям. Сили поволі повертаються, голова не болить, думка працює ясно, значить — біда минула, буду жити.

В Торонті зимно, наче в осінній день. Людей над басейном невидно, немає охочих купатися. Тихо, спокійно, добре. Загорнувшись в подорожній плащ, сідаю у вигідне крісло, ловлю проблески сонця із посірілого неба, ловлю розгублені думки... Вітер колише плесом синьо-зеленої води, струшує з гілок свіже зелене листя і воно, наче човники, несеться швидко водою.

А може я — не в Торонті, а в мальовничому Рапалло, що притулилось до пристані на італійській Рів'єрі. Так, я в Рапалло, у тіні пальм, і в тіні помаранчевих дерев. Пляжа не дуже чомусь манить, хоч часу у нас доволі. Три дні на заслужений відпочинок, це справжнє велике по трудах відпруження. Моя співмешканка кімнати — пані Ярослава з Торонта. Відразу знаходим о спільну мову, спільні однакові зацікавлення. Ходимо - бродимо вулицями, „розмасковуємо" Італію, шукаємо цікавих об'єктів: мистецьких виставок, костелів, музеїв. Згодом ходимо одинцем, шукаємо навіть самотности, щоб ув мовчазності — б і л ь ш е зглибити і пізнати.

Готель наш чистий і вигідний, з вузькими вікнами на затоку. В просторій світлій їдальні нас обслуговують „з фасоном". Харч справді добрий і достатній, тут ми туристи, не прочани, все абсолютно „грає", ми в гуморах, в добрих бадьорих настроях.

Рапалло — славна курортна італійська місцевість. В готелевих салонах все ще видніють залишки колишніх часів. Добрі м'які канапи, дивани, образи. В їдальні — срібло, перед готелем — білі, „коронкові" лавочки і квіти, квіти. Та вже і тут у Рапалло „пахне" новітньою ерою. Публіка вже не та, і пристань, і пляжа і корзо. Славне колишнє Рапалло сховалось гей би „за фіранку", — а те, що є, платить данину часові.

В крамницях страшна дорожнеча. Гарна квітиста суконка — сто п'ятдесят долярів. Жіноче взуття (зрозуміло — добре) сорок долярів і більше. Овочі теж не дешеві, дешевий хліб, тістечка і морозиво.

У розшуках за цікавим пані Слава відкриває „чудо" і те „чудо" їдемо оглядати вдвійку з Дарцею. Доїзд до „чуда" линвовою колійкою три тисячі стіп вгору. Там високо на скелі стоїть манастир і костел, побудовані в шістнадцятому столітті в пам'ять появи Божої Матері. Костел завішаний вотами — подяками за різні - прерізні ласки, чудесні уздоровлення, рятунок із морських катастроф.

У костелі в захристії скидаю із сумління „багаж" (на чужій мові) і з легким серцем повертаюсь з Дарцею до готелю. Прекрасна, незабутня екскурсія.

Їдемо до Фльоренції. Писати докладніше про цікаві італійські об'єкти будівель, церков, музеїв і театрів було б зухвальством, ба навіть несумлінністю. Оглядини всіх тих чудес надто побіжні, коли їдете з турою, все в поспіху, в нервозності, в страху не залишитись позаду. Враження поверховні, хаотичні. Мистецтво треба вивчати, треба студіювати роками.

І що сказав би на моє зухвальство Михайло Островерха, прекрасний знавець Італії, який видав недавно прецінну збірку репортажів — Берегами мандрівки. І я, без дозволу автора, відсилаю читачів до тієї вартісної книжки.

(Продовження буде)

ТРИ БУКЕТИ ЗІЛЛЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

цюючих вдень, піду втомлена, але з надією у серці. З тією дрібкою тепла, яке ще зосталося, як дарунок рідної землі... Але, мамо, як мені було боляче минулого року в цей світлий празник Богородиці! Людей в церкві було обмаль, а перед престолом, мов опущена сирота, лежав єдиний букет... І коли священик читав над ним прекрасні, мов ангельські пісні, молитви, мені, яка ненавидить власні сльози, хотілося заплакати. Бо чи годиться, щоб такі молитви стелилися над єдиним у церкві букетом? Чи справді вже так збайдужіли й обіднили людські серця, що не застукає до них спогад про квіти для Божої Матері? Невже ж у цій країні бракує жмутка зілля?..

Промовчала свою гіркість, хоч вона давила мене цілий рік. Та цього року вже було краще, мамо. Не єдиний, самітний, але вже три букети лежали у стіп Пречистої. І людей було більше і настрій святочніший. Хоч три букети на громаду — це страшенно мало, та все таки, це вже не один!

Коли прийдеться йти в ту дорогу, якою відійшла бабуня, може хтось покладе коло моєї, вже на віки спокійної голови, два жмутки зілля Божої Матері. Посвяченого в Успення. І запахнуть вже в іншому світі левади дитинства, що були схожими на рай...

Пам'яті інж. Івана Вінтоняка

Дня 8-го серпня ц.р. інж. припадає перша річниця смерті інж. Івана Вінтоняка. цього дня, в часі ловлі пстругів, упав мертвим, повалений ударом третьої атаки серця.

Інж. Іван Вінтоняк народився 27-го листопада 1899 року в Косові у підніжжі Карпат. До гімназії ходив у Вижниці на Буковині.

Навчання йому перервала Перша світова війна. В часі визвольних змагань брав участь в рядах Української Галицької Армії в ранзі підхорунжого, Бригади УСС.

По відвороті зі східних областей України перейшов з частиною Української Галицької Армії на Чехо-Словаччину (з групою ген. Кравса). Там дістався до табору інтернованих у Йозефові та Ліберці в Судетах.

Звільнений з табору отримав грошову нагороду за написання найцікавішого спогаду з української війни. Ці гроші допомогли йому в науці. Він склав матуральні іспити у місті Ліберець 1970 р.

Згодом студіював у чеській політехніці в Празі, де 1925 р. дістає диплом інженера лісівництва. Свої студії продовжує в ділянці геодезії.

По повороті на рідні землі, тоді окуповані Польщею, працює в мірництві і урбаністиці.

У лісівництві не працював, бо поляки не хотіли йому дати державної праці. Ніколи не зривав зв'язку зі своїм фаховим знанням.

На еміграції, в Америці, працював в Ню Йорку, в ділянці плянування міста.

Член багатьох українських установ і товариств, Брацтва УСС, „Червоної Калини", Т-ва Інженерів, Української Гетьманської Організації, Т-ва Українських Лісників, „Самопомочі", „Провидіння" та інших. Останні роки він був головою станиці УСС в Ню Йорку. Член - основник першого Т-ва Лісників в 1945 р., в Німеччині. Голова — цього Т-ва, а потім 5 літ лісмайстер і редактор „Вісника". Нагороджений золотою відзнакою „ОБУЛІД" на 25-літнім ювілею Т-ва.

Був ініціятором презентації дебютанток на балі „Червоної Калини".

Веселої - погідної вдачі. Свій оптимізм уділяв оточенні. Великий психолог і приятель молоді. Духом залишився молодим до смерти. Приятелі втратили в ньому доброго друга, а лісники активного і працьовитого товариша.

Повідомлення СФУЖО

СВІТОВА ЖІНОЧА КОНФЕРЕНЦІЯ У МЕХІКО

Підсумовуючи звідомлення зі Світової Жіночої Конференції, що відбулася від 19-го червня до 2-го липня 1975 р. у Мехіко, стверджуємо, що ініціятиву до участи в ній подала Управа СФУЖО і Комісія Прав Людини при СКВУ. Радіємо, що українське жіноцтво живо відгукнулося на цей заклик. Участь у Конференції взяло 28 осіб (жінок і чоловіків), представників різних організацій і середовищ. З того дві особи репрезентували нас на урядовій Конференції, а 26 могло виступати на не-урядовій, т. зв. „Трибуні". Це найбільша українська делегація, яка коли-небудь виступала на міжнародному ґрунті. Працею делеґації проводили — Олена Процюк, Маруся Бек, Уляна Целевич, Марія Квітковська (всі з Управи СФУЖО) і Андрій Семотюк, представник СКВУ.

Протягом цієї більш, як двотижневої дії відбувся ряд виступів і зустрічей, а саме участь у загальній пресовій конференції, виступи й заяви на „Трибуні", відкриття виставкового стенду з інформаційними матеріялами, вручення меморіялу в обороні жінок-в'язнів президентові Конференції, прийняття для чужих делегаток, власна пресова конференція, і дводенна голодівка перед будинком „Трибуни". Окрім того слід занотувати ще різні виступи й зустрічі, що їх осягнули поодинокі члени нашої делеґації, як участь у прийнятті президента Мехіко, зустріч в амбасадах ЗСА й Канади, виступ із доповіддю в університеті і т. п. Слід відмітити відгук наших виступів у місцевій пресі, до чого зокрема причинилась голодівка в обороні жінок-в'язнів.

Цю нашу участь у Світовій Конференції у Мехіко вважаємо великим успіхом українського жіноцтва у Міжнародному Році Жінки. На цьому місці складаємо подяку проводові делеґації й її поодиноким членам, що спільним зусиллям це виконали. Рівнож дякуємо організаціям, що виделеґували своїх представниць, а також тим учасницям, які самі оплатили кошти дороги й перебування. Всі вони причинились до висліду нашого почину.

Управа СФУЖО

Пластові табори в Каліфорнії

У днях 14-го до 28-го червня ц. р., відбувся новацький та юнацький табір на оселі Кемп Скай Медоус, біля озера Біг-Бер серед чудової каліфорнійської природи. Учасників обох таборів було 70, з околиць Лос Анджелесу, Сан Дієго, Сан Франціско і Денверу.

Комендантом новацького табору п. н. „Лісова Пісня" був ст. пл. Богдан Стойко бунчужний — ст. пл. Мирон Наконечний, бунчужна — ст. пл. Геня Стойко писар — ст. пл. Реня Микитин. Сестрички: ст. пл. Віра Скоп, Олеся Корінь, Люба Городецька та братчик Андрій „Гігі" Чучула з Чікаго.

Цього року вперше вдалося зорганізувати рій „Пластових пташат". Це діти віком від 5 до 7 років, котрі приготовляються до новацтва.

Табір юнаків і юначок мав назву „Єдність і Сила" і кожен день проходив у повному значенні цих слів. У проводі юнацького табору були: ст. пл. Йосиф „джо" Мицик-Комендант, ст. пл. Юрій Горчинський, бунчужний, ст. пл. Мона Снилик, бунчужна та ст. пл. Ростя Одежинська, писар. Ланка виховників: ст. пл. Івась Чучула,, ст. пл. Петро Мельник та ст. пл. Олег Корбин.

Відвідуючи цьогорічні табори, можна було побачити, що обидва табори були дуже старанно підготовані. Програма була не тільки корисна, але й цікава для таборовиків а ще важливіше, що дійсно по-пластовому проваджена. Обидві булави доклали багато зусиль і праці, щоб таборовики здобули якнайбільше пластового знання і заправи до майбутнього життя.

На обличчях учасників можна було бачити захоплення вдоволення і радість. Прямо не хотілось повірити, що за такий короткий час наше новацтво і юнацтво зуміло вивчити так багато пісень, навчитися таку скількість практичного пластування та придбати собі стільки нових товаришів.

Атмосфера на таборі була правдиво пластова, а коли прийшов час від'їзду домів, долітали слова: „Це був найкращий табір", „Приїжджай на слідуючий рік", „Пиши - не забувай".

Оксана Городецька

Фундація УВУ в ЗСА інформує

Мюнхен, — В зв'язку з побутом в Европі голови фундації Українського Вільного Університету в ЗСА — п. Івана Буртика — відбулися тут в днях 15 та 21 липня 1975 р. наради Управи Товариства Прихильників УВУ у Німеччині із Гостем, в часі яких прийнято наступні рішення:

1. Фундація УВУ на терені ЗСА є членом Товариства Прихильників УВУ, — судово реєстрованим у Німеччині, із визнаними правами прилюдної ужиточности.

2. Голова фундації УВУ у ЗСА або офіціяльний її делеґат має рівнорядне право голосу у всіх рішеннях Загальних Зборів Т-ва Прихильників УВУ у Німеччині.

3. Капітал, який вплинув до УВУ через фундацію УВУ у ЗСА із теренів ЗСА, буде записаний на реальність УВУ, як капіталовклад фундації.

4. Всі громадяни з терену ЗСА, які вплатили найменше 100 долярів на УВУ з нагоди збіркової акції в часі Ювілейного Року УВУ, мають право бути членами Фундації УВУ у ЗСА.

5. Ректорат УВУ підготовить спільно із Управою Фундації УВУ у ЗСА та з Управою Товариства Прихильників УВУ у Німеччині звернення до всіх алюмнів та прихильників УВУ на терені ЗСА із закликом включитися всеціло у акцію збірки фондів на утримання й розбудову Українського Вільного Університету, як найстаршого та найповажнішого екзильного університету у світі, який здобув собі міжнародне визнання і є центром українознавчих студій у вільному світі, що згромаджує кожнорічно вчених та студентів із цілої української діяспори.

6. Спільна нарада визнала доцільність скликати якнайскорше з'їзд алюмнів та прихильників УВУ з терену ЗСА, що буде складатися із двох частин: а) адміністративно - господарської та б) наукової.

Тому що чимало алюмнів УВУ зайняло вже відповідальні пости в науково - педагогічному житті ЗСА, а зокрема чимало професорів американських університетів постійно приїздить з викладами до УВУ, побажано із тим з'їздом сполучити також наради Делеґатури УВУ у ЗСА.

Для скликання такого з'їзду рішено використати приїзд Ректора УВУ на Світовий З'їзд Ректорів у Бостоні, і тому як дату з'їзду передбачено суботу та неділю 8 і 9 листопада 1975 р. З'їзд плянується відбути у Ню Йорку.

Наукова частина З'їзду алюмнів та прихильників УВУ мала б бути одночасно вступом до „Франківського Року", який Український Вільний Університет заплянував на 1976 р. з нагоди 120-ліття народин та 60-ліття смерти Великого Каменяра (на зразок організованого у 1972-73 рр. „Сковородяненького Ювілею"). Крім франкознавчих доповідей передбачені також інші — з різних ділянок українознавства.

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого нашого Приятеля
бл. п. д-ра ЕДВАРДА МИХАЙЛЕНКА
складаємо 10.00 долярів
на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.
Фльорида — Омелян і Юлія УРБАНСЬКІ

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього ЧОЛОВІКА
бл. п. Івана Ставничого
передаю по 25.00 долярів на:
1. Станиславівський Альманах;
2. Пресовий Фонд „Визвольного Шляху" в Льондоні, Англія.
МИХАЙЛИНА СТАВНИЧА

Замість квітів на могилу
нашого Незабутнього БРАТА і ВУЙКА
бл. п. Василя Гусара
жертвуємо:
50.00 дол. на Музейний Фонд СУА і
100.00 дол. на НТШ в Сарселі, Франція.
МАРІЯ і ЯРИНА ТУРКО

У глибокому смутку повідомляємо, що 5-го серпня 1975 року, упокоїлась у Бозі на Рідних Землях України,
бл. п.
НЕЛЯ з ДІДОШАКІВ ОРТИНСЬКА
вдова по кол. начальникові скарбового уряду в Калуші
бл. п. Феліксі Ортинськім.
Осиротила ближчу і дальшу Родину в Україні й Америці.
ХАЙ ВІЧНА БУДЕ ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Родина в ЗСА:
сестра — МАРІЯ з мужем д-ром ІВАНОМ ЖОВНІРОВИЧЕМ
брат — мґр ВАСИЛЬ ДІДОШАК з дружиною ТАНЕЮ
сестрінки: ЛЮБА ДОМБЧЕВСЬКА
ДАРІЯ ЧАЙКОВСЬКА
ЛІЛЯ ЧОЛҐАН
д-р ЗЕНЯ КУНЦЬО
з Родинами

З великим жалем ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що дня 29-го серпня ц. р. відійшла у Вічність в Щеціні, наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА, у вісімдесятім році трудолюбивого, часто сумного життя, бувша довголітня мешканка Якутська, осиротивши свого чоловіка о. ВОЛОДИМИРА і доню СОФІЮ в Польщі
ОЛЕНА СОФІЯ ЄЛИСАВЕТА з ХОМИНСЬКИХ БОРІВЕЦЬ
б. учителька народних шкіл у Равщині на Україні.
ІГОР БОРІВЕЦЬ з родиною, син в Канаді
НЕСТОР БОРІВЕЦЬ, син в Австралії з родиною
ТЕТЯНА РУДЗІКОВА, донька в Канаді з родиною
ЯРОСЛАВА ВАХНЯНИНОВА, сестра з родиною
МАРІЯ РОСТКОВИЧЕВА, сестра з родиною
СОФІЯ ЯРЕМКЕВИЧЕВА, сестра з родиною

На кобзарських стежках

Ще в минулому столітті, з нагоди смерти славного кобзаря Остапа Вересая, „добрі люди" проливали сльози, величаючи його останнім бандуристом. Це тоді, коли добивали рештки зовнішнього прояву української нації; виглядало на похорон „останніх могіканів" зломаного, роздавленого народу...

Проте, радість „власть імущих" виявилася і передчасною, і безпідставною. З початком XX ст. Україна, хоч і окрадена, проявляє безсумнівні признаки життя, а сама бандура переходить у руки видющих кобзарів, відроджуючи стару козацьку традицію. З'являються: Хоткевич, Ємець, Місевич та ціла плеяда молодших майстрів і віртуозів, створюються козацькі капелі. Оце вже сім десятків років минуло відколи кобза перейшла в руки нового, козацького покоління.

Тут, на еміграції, між нами — один з піонерів обходить тепер своє 85-ліття. Це — відомий віртуоз Василь Ємець (доречі земляк моєї дружини — батьки сусідами були). У відрізнення від інших відомих кобзарів, які кінчали трагічно або жили й працювали в злиднях, на долю Ємця припало довге, удачне життя, а також слава. І тепер він, один з піонерів новітнього кобзарства, стоїть між нами як наглядний доказ відродження і становлення України. На початку їх було жменька, тепер же кобза-бандура захоплює широкі кола молодого покоління, вже еміграційної України. А це знаменна ознака — доказ на життя. Склалось переконання, що доки будуть кобзарі, доки писатимуть писанки, житиме народ. Тимто й розвиток кобзарства і писанкарства — безсумнівна ознака зросту і становлення української нації.

В думі про козака-бандурника — ніби портрет Ювілята:

Гей, на татарських полях,
на козацьких шляхах...
Як голубонько
сивесенький,
У кобзу грає-виграває,
Голосно співає,
До козацтва Низового
промовляє...

свящ.-кобзар Сергій Кіндзяревий-Пастухів

ЗУСТРІЧ НА СОЮЗІВЦІ

Кергонксон, Союзівка. — Карпатський Лещетарський Клюб і Товариство Українських Інженерів Америки — Метрополітальний Відділ в Ню Йорку, влаштовують в днях 4 і 5-го жовтня ц. р. на Союзівці, оселі УНСоюзу, Осінню Товариську Зустріч та тенесові змагання за чашу д-ра Ярослава Рожанковського. В програмі передбачено: субота тенісові змагання, виставка знимок і плянів праці інж. М. Яримовича, спільна вечеря, мистецька програма з участю Христини Карпевич, Ігоря Чуми, Левка Майстренка і Любомира Калинича, забава з танцями; неділя — Богослуження, закінчення тенісових змагань, спільний обід, тощо. Кімнати треба замовляти в Управі Союзівки.

ДОКІЯ ГУМЕННА В ЧІКАҐО

Чікаґо (Р.Т.). — На запрошення 84-го Відділу СУА — округа Чікаґо до нашого міста загостить відома письменниця Докія Гуменна. З цієї нагоди Управа цього Відділу влаштовує Літературний Вечір в неділю 5-го жовтня ц.р. в авдиторії собору св. Володимира і Ольги в год. 3-ій по пол. Слово про письменницю та її творчість виголосить пані проф. О. Костюк з Міннеаполісу. Сама письменниця читатиме свої твори, як також членкині 84-го Від. СУА. Також на цьому вечорі можна буде оглянути мальованки роботи Докії Гуменної, що дасть нам можливість пізнати її ще один художній талант. Після Літературного Вечора — товариська зустріч при каві і солодкім.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В першу річницю смерти бл. п. директора Евстахія Мінчака

Рік тому, 8-го вересня 1974 року Честером, Філядельфією і дооколичними українськими громадами перелетіла сумна вістка, що відомий діяч УНСоюзу, працівник суспільно-громадський заслужений, педагог і довголітній виховник української молоді директор Евстахій Мінчак, помер на 73-му році трудолюбивого життя, залишивши улюблену родину та українську громаду.

Не хотілось вірити, що між живими вже немає людини, яку можна окреслити назвою справжнього джентлмена. В кожній ділянці чи то педагогічній, чи на ниві суспільно-громадській та Союзовій, у Покійного завжди проявлялись риси лагідности, людяности, він все був веселий, а при тому у нього була мужня, здисциплінована життьова постава.

Покійний дир. Евстахій Мінчак народився на землі Каменяра Івана Франка в селі Солець, біля Дрогобича 1901 року. Середню освіту здобув він у Дрогобицькій гімназії, а учительський семінар закінчив в Самборі. Професійну працю учителя почав в селі Горуцьку біля Мединич, де згодом став директором школи. Під час німецької окупації очолив семиклясову школу як директор в Болехівцях біля Дрогобича, де й автор цієї статті мав шастя і нагоду вперше зустріти Покійного в 1943 році.

Бути директором школи під окупацією, байдуже котрого ворога України, не легко. Проте Покійний завдяки високому патріотизмові, зумів об'єднати біля себе учителів й учнів, які знали і розуміли тяжке положення свого керівника школи. Шанували Покійного і громадяни Болехівців і Найдорфу і у важливих справах зверталися до нього за порадою. Це не було до вподоби дрогобицькому німецькому гестапо яке, закидаючи йому співпрацю з Організацією Українських Націоналістів та з Українською Повстанською Армією, заарештувало Покійного та інших дев'ятьох закладників, між ними і найближчого співпрацівника проф. Михайла Добоша, щоб прилюдно їх розстріляти. Добрий Господь і проворність приятелів врятували життя невинних болехівців. Це був перший і останній випадок в Дрогобиччині, що ґестапо випустило українських патріотів.

Сл. п. Евстахій Мінчак

Чудом врятувавши життя від німецького ґестапо і знаючи, що большевицька армія ось-ось буде в Дрогобичі, покійний Е. Мінчак покидає рідні Дрогобицькі околиці та разом з дружиною Леонтиною, донькою Дарусею і сином Романом, вирушили на Захід. Як сотні-тисячі інших скитальців, він, пройшовши всі „гаразди" таборового життя, завдяки добрим людям дістається до Америки, замешкуючи в Жірардвілле у Пенсильвенії, а згодом переїжджає до Честеру біля Філядельфії. Переїхавши до Честеру з родиною, яка побільшилася народженою ще в Австрії донечкою Миросею, покійний дир. Мінчак вступає в ряди УНС в 352-му Відділі. Він також проявляє активність в суспільно-громадській праці Честерської громади та околиці. Згодом, Покійний очолює, як голова, 352-ий Відділ і відтоді виказує активну працю не лише у Відділі, але у Філядельфійській Окрузі, будучи членом її Управи. На протязі добрих десяти років Покійний не опустив ні одних Окружних нарад у Філядельфії. Назавжди залишиться в пам'яті учасників згаданих нарад весела вдача покійного директора Мінчака, який по-професії педагог все знаходив розв'язку і „діягнозу" в усіх спірних справах, яких ніколи не бракує в громадській праці.

За віддану працю на пості голови 352-го Відділу, 1972 року члени вибрали Покійного почесним головою і на тому пості він залишився аж до смерти.

Рік тому, ховаючи Покійного, всі ми жалували за цією зразковою громадською активною людиною, якої життя було калейдоскопом руху і творчости. І цей рік тільки ще більше поглибив нам жаль за покійним директором Мінчаком і ще більше скріпив почуття порожнечі, яку він залишив у всіх царинах своєї активности. Пам'ять про нього та його віддану працю, як для УНС, так і української громади залишиться назавжди між нами.

Степан Гавриш

НЕБЕЗПЕЧНІ НАЦІОНАЛІСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ки тим, що дає досвід людського життя поза широким призначенням людини, поза досвідом релігійного життя, її єднання з Богом... Тільки віра в Бога одночасно припускає й віру в людину, а віра людини припускає віру в Бога. Звідси зрозуміла нам сутність християнства як релігії Боголюдства. Християнство вчить, що основою віри в Бога є існування божественного в людині".

Римаренко намагається переконати читача у своїх поглядах, цитуючи залюбки Леніна, Брежнєва, постанови з'їздів комуністичної партії, Щербицького, російських „учених", а на кінець — своєю лайкою на українських науковців у вільному світі. Він твердить, що „безперечним є те, що буржуазна історіографія, зокрема американська, залюбки використовує, як джерельну базу, антинаукову писанину еміґрантських буржуазно-націоналістичних „діячів", що сучасні „стовпи" американської історіографії спілкуються з глашатаями зоологічної ненависти до соціялізму, оскаженілого націоналізму. Безперечним є й те, що Донцов говорив про „перемогу" націоналізму з XIX ст., а Кон — з XX ст. Проте, збіг їх вихідних позицій — це ще не запозичення". І далі він пише:

Цей зв'язок не можна, на наш погляд, трактувати однозначно, він є більш складним та опосередниковим. Слід рахувати, що псевдонаукова писанина так званих Вільної Української Академії Наук (ВУАН), Українського Вільного Університету (УВУ) та Наукового Товариства ім. Т. Г. Шевченка не має поширення навіть в середовищі української еміґрації, а „гальванізаторами" ідей буржуазного націоналізму є не „науковці", а ватажки тих чи інших буржуазно-націоналістичних організацій, що придбали собі „докторські" („професори" П. Феденко та І. Гриньох, „доктори" Д. Ребет, Ю. Бойко та ін)... Саме вищевказані „спеціялісти" належать до крайньо правих кіл „совєтознавства", що групуються навколо таких видань, як „Ди Юкраінієн Ревю" (Англія) та „Юкраініен Квортерлі" (США)".

Римаренко уважає зрадниками українського народу гетьмана Івана Мазепу й усіх гетьманів, які були проти Москви, усіх українських національних героїв: Петлюру, Коновальця, Мельника, Бандеру, яких, за його словами, „навіки прокляв український народ". На цій сторінці ряд типових для совєтської преси епітетів і означень на адресу визначних українців: „лютий ворог українського народу", „кат українського народу", „бандити, що звірствували в 1920-1922 рр. на Україні", „провідник бандерівських банд", „оберкат, ватажок закордонних частин ОУН" тощо.

„У 30-их роках ватажки ОУН відкинули ідеологічні конструкції свого недавнього „апостола" Д. Донцова, взявши за „ідейну" основу „інтернаціонального націоналізму" теоретичні виклади М. Сціборського, Ю. Вассияна, А. Андрієвського, Я. Оршана та ін. Спочатку ОУН, а потім петлюрівська УНР віддали „анатемі" таких ідеологів українського буржуазного націоналізму, як Михайло Грушевський та Володимир Винниченко.

„Сучасні адепти націоналізму, типу ватажка ЗЧ ОУН Я. Стецька, базуючись на концепції „окремішности", внесли до „програми ОУН" положення про насильственне виселення всіх неукраїнських народів з України".

Не любить Римаренко, що „Стецько під час вояжу по Швеції поклав вінок на могилу шведського короля Карла XII, а Лівицькому на одному з націоналістичних збіговищ (1967 р.) були урочисто вручені „клейноди" Мазепи".

„Буржуазний націоналізм, будучи виразником інтересів буржуазії, поміщиків та куркульства, свої підступні пляни розбити інтернаціональну єдність трудящих завжди намагався прикрити тим, що він нібито відбивав інтереси селянства, а селянство, мовляв, — це весь народ. Один із сучасних націоналістичних ватажків Мирослав Прокоп відзначає: „В статті В. Горшкова і Ю. Римаренка пишеться, що Центральна Рада була ізольована від народних мас, що її соціяльною базою була сільська і міська інтеліґенція".

Римаренко хотів би, щоб українські науковці попирали московську концепцію відносно древньоруської держави, тобто, що „історія древньоруської держави — це не історія України, не історія Білорусії, не історія Великоросії. Це історія держави, яка дала можливість визріти і зрости Україні і Білорусії і Великоросії".

„Однією з великих буржуазно-націоналістичних організацій, куди ввійшли деклясовані елементи міста та села, військові старшини недоброї пам'яти осадного корпусу „січових" стрільців та ін., стала з 1920 р. так звана Українська Військова Організація, що в 1929 р., об'єднавшись з іншими терористичними групами, дала початок „Організації українських націоналістів" (ОУН) — відверто фашистівському відгалуженню українського буржуазного націоналізму". „Теоретики ОУН М. Сціборський, Я. Оршан-Чемеринський, Д. Андрієвський та ін., особливо „ідеологи" сучасних її розгалужень, А. Камінський, А. Андрієвський, Л. Ребет, будь-що намагаються довести, ніби ОУН не була буржуазною організацією, мовляв, до її складу входили і середняки, і студенти, і юристи, й інженери. „Український самостійник" писав: „буржуа серед нас ніхто не знайде, хоч би шукав його із свічкою в руках".

Незадоволений Римаренко з усіх українських вчених, які стають на самостійницьких позиціях і своїми науковими здобутками освідомлюють Вільний світ щодо минулого й сучасного України.

Не любить він і професора Колумбійського університету Бжезінського, який є знавцем Европи, головно СССР.

Ціла книжка, яку фірмувала Академія Наук Української ССР — Інститут Філософії та яку надруковано тиражем 10.000, переповнена безліччю лайливих фраз, що їх адоптувала совєтська „наука".

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 20-го ВЕРЕСНЯ 1975 р.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 372 Відд. о год. 7:30 веч. в Іґл Голл, 210 Чирч вулиця. Проситься чл. прибути. — С. Дубей, гол., І. Головко, касир, И. Ярема, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7361 Пересторога

„Група людей підійшла до хатини... Тоді один моряк запримітив записку, яку я прикріпив до дверей..."

„Він правдоподібно був неписьменний і тому крикнув: «Гей, професоре, ходи сюди і прочитай цю прокляту записку!»..."

„Це хата Тарзана, переможця над звірями. Не ушкоджуйте речей, які є власністю Тарзана. Тарзан вас бачить. Тарзан-володар мавп!"